

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, IČO 26168685
sídlem Radlická 3294/10, 150 00 Praha5 - Smíchov
zastoupený JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 57, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0013/2017/IN-08985/2017/310/TFr

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0013/2017/IN-08985/2017/310/TFr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D., advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 15. 5. 2017 domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0013/2017/IN-08985/2017/310/TFr, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 12. 2016, č. j. ÚOHSV0224/2016/IN-49967/2016/440/PŠk. Správními rozhodnutími byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí správního rozhodnutí Úřadu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v úvodu žaloby namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nesprávné právní posouzení věci a nesrozumitelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Žalobce zdůraznil v podrobnostech judikaturu správních soudů k omezování práva na informace a konstatoval, že nemožnost veřejnosti účastnit se jednání správního orgánu nelze vykládat tak, že jednotlivci nemají právo na informace o výsledku tohoto jednání, kterým je právě rozhodnutí, byť nepravomocné. Konkrétně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 55/2013-50 ze dne 19. 12. 2014, a to ve vztahu k ustanovení § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách a ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, s tím, že soud uvedl, že mezi § 123 ZVZ a ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím nelze hledat vztahy generality a speciality, neboť se jedná o ustanovení, která se vzájemně nederogují, nýbrž doplňují. Poukázal na to, že citovaný rozsudek byl potvrzen a dále rozveden rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 66/2015 – 30 ze dne 24. 3. 2016. Dále v této souvislosti brojil i proti argumentaci spočívající v ochraně práva na svobodné podnikání společnosti CHAPS. Odkázal na skutečnost, že řízení u žalovaného bylo zahájeno již v květnu 2012 a do doby podání žaloby, tj. po dobu pěti let nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o rozkladu, čímž žalovaný zcela paralyzuje efektivnost veřejnoprávního prosazování ochrany hospodářské soutěže. Odpíráním poskytnutí přístupu k prvostupňovému rozhodnutí podle žalobce žalovaný do značné míry znemožňuje aktivní snahu o soukromoprávní ochranu žalobce. Zároveň uvedl, že výkon práva na svobodný přístup k informacím se nemůže přičít elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže (k čemuž odkázal na náleznost Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 27/09 ze dne 11. 9. 2009). Podle žalobce jde v této věci o výkon veřejného subjektivního práva chráněného Listinou základních práv a svobod, nikoli o posuzování dopadu již uskutečněného deliktního jednání a ochrana subjektivních práv společnosti CHAPS, vč. práva na svobodné podnikání, bude zaručena v případě, když bude žalovaný postupovat dle informačního zákona, neboť ten poskytuje dostatečné záruky ochrany subjektivních práv společnosti CHAPS.
4. V podrobnostech k druhému žalobnímu bodu nejprve shrnul judikaturu správních soudů k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a uvedl, že považuje za nepřezkoumatelné

napadené rozhodnutí, jelikož žalovaný vypořádal jeho námitky nedostatečným a ryze účelovým způsobem. Namítl, že žalovaný nevypořádal žádné z argumentů, které vznesl již ve své žádosti ze dne 1. 12. 2016. Brojil proti obstrukčnímu jednání Úřadu a navrhl postup dle ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona. Za obstrukční jednání žalovaného označil podrobně popsany postup při vedení řízení o poskytnutí informace.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, neboť podle jeho názoru nejsou žalobní námitky důvodné a napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné.
6. Žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/201350, a rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015-30, je žalovanému znám a v žádném případě ho neignoroval, ale dopad citovaných rozhodnutí považuje za omezený, neboť v posuzované věci Úřad postupoval dle odlišné zákonné úpravy, tj. dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustanovením § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Jakkoliv je dikce zákonných ustanovení v obou případech obdobná, je režim poskytování správních rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek je velmi odlišný od poskytování správních rozhodnutí v dalších oblastech, nad kterými Úřad dozoruje, tedy především v oblasti hospodářské soutěže a významné tržní síly, a to s ohledem na povahu zadavatele veřejných zakázek. Podle žalovaného je situace v oblasti ochrany hospodářské soutěže odlišná, neboť informace z neukončeného řízení nesou riziko, že by rozhodnutí mohlo být třetí osobou zneužito proti účastníku daného řízení ve fázi řízení, kdy druhostupňový správní orgán může dospět k jinému závěru než Úřad. Zveřejnění prvostupňového rozhodnutí může účastníku řízení výrazně uškodit, a to zejména z hlediska dobré pověsti v oblasti hospodářské soutěže z hlediska konkurenceschopnosti tolik nezbytné. Žalovaný proto vnímá ustanovení § 20 zákona o ochraně hospodářské soutěže jako doplnění zákona o svobodném přístupu k informacím, které obsahuje zvláštní podmínky pro poskytování rozhodnutí Úřadu, a není proto možné na posuzovanou věc aplikovat závěry správních soudů, co do poskytování nepravomocných informací v oblasti veřejných zakázek.
7. Žalovaný dále setrval na svém názoru, že pokud by žalobci nepravomocné rozhodnutí v dané věci poskytl, mohlo by se z jeho strany jednat o porušení práva na svobodné podnikání účastníka předmětného řízení dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. IV. ÚS 27/09). S ohledem na střet ústavně zaručených práv žalovaný v rozhodnutí provedl test proporcionality a dospěl k závěru o nutnosti upřednostnit právo na svobodné podnikání účastníka daného řízení před žalobcovým právem na informace.
8. K nepřezkoumatelnosti uvedl, že ze samotného žalovaného rozhodnutí vyplývá, že se předseda žalovaného ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce a dle jeho názoru žalované rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, a odmítl, že by jednání žalovaného bylo možno považovat za obstrukční, a to s podrobným zdůvodněním jak lhůt, tak vnitřních mechanismů žalovaného.

IV. Posouzení věci

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při

přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

10. Předně soud musí konstatovat na základě obsahu podání obou účastníků, že je oběma znám rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 55/2013-50 ze dne 19. 12. 2014 a na něj navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 66/2015 – 30 ze dne 24. 3. 2016. V citovaných rozhodnutích se správní soudy zabývaly vztahem ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách (dle kterého Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese) a zákona o svobodném přístupu k informacím a dospěly k závěru, že není vůbec namístě hledat mezi ustanoveními zákona o veřejných zakázkách a zákona o svobodném přístupu k informacím vztah generality a speciality, neboť se vzájemně nederogují, nýbrž doplňují a žalovaný má v první řadě poskytovat informace vztahující se k jeho citované působnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soudy zároveň konstatovaly, že takovými informacemi jsou v obecné rovině též správní rozhodnutí vydávaná žalovaným při výkonu dané působnosti s tím, že ani ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách nelze rozumně vyložit tak, že by znemožňovalo poskytování nepravomocných rozhodnutí žalovaného na žádost.
11. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí jasně uzavřel: „Podle § 123 zákona o veřejných zakázkách Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese. Je zjevné, že tato norma neobsahuje žádnou výjimku z úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak zcela mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím rozšiřuje okruh informací, které Úřad (tedy v nynější věci stěžovatel) poskytuje zveřejněním na internetu. V případě zveřejnění pravomocného rozhodnutí podle § 123 zákona o veřejných zakázkách se totiž jedná o další údaj, jenž stěžovatel jako povinný subjekt zveřejňuje, a to ve dle údajů podle § 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z textu § 123 zákona o veřejných zakázkách neplyne, že by tato norma v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím vylučovala poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí.“
12. V nyní posuzované věci se nejedná o aplikaci ustanovení zákona o veřejných zakázkách, nýbrž zákona o ochraně hospodářské soutěže. Podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže Úřad kromě pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí.
13. Samotná textace citovaného ustanovení je v podstatné míře v případě zveřejňování rozhodnutí shodná s ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách a není důvod přijmout odlišné závěry oproti aplikaci zákona o veřejných zakázkách. Podle názoru zdejšího soudu argumentace žalovaného, která se objevuje v jeho rozhodnutí (bod 12.), resp. shodně ve vyjádření (bod 11.), stran zvláštní povahy rozkladového řízení v případě řízení podle zákona o ochraně hospodářské soutěže nemůže být v obecné rovině přiléhavá.
14. Tvzení žalovaného ohledně „specifik“ rozkladového řízení ve věcech hospodářské soutěže nepovažuje soud za žádná specifika, nýbrž za zcela obecné proklamace, které fakticky definují jakékoliv odvolací (rozkladové) řízení, neboť každé poskytnutí nepravomocného rozhodnutí s sebou nese potenciální riziko zneužití proti účastníkovi řízení (nelze tvrdit, že např. veřejný zadavatel by měl mít z povahy věci nižší stupeň ochrany práv, nadto ne vždy mohou nepravomocná rozhodnutí ve věcech veřejných zakázek být problematická výlučně pro zadavatele), taktéž platí, že do doby rozhodnutí o jakémkoliv řádném opravném prostředku není řízení skončeno (je nerozhodné, zda se jedná o řízení podle zákona o veřejných zakázkách, nebo snad podle zákona o ochraně hospodářské soutěže) a jako v každém řízení o

řádném opravném prostředku je možné, že „*druhostupňový orgán nalezne vady řízení či okolnosti, díky nimž nakonec pokuta v krajním případě vůbec uložena nebude*“. Fakticky jediným argumentem tak v obecné rovině zůstává obava ze zpřístupnění poskytnutých informací široké veřejnosti prostřednictvím internetových stránek a fakt, že „*zvláště v době, kdy probíhá řízení o rozkladu a kdy není jistý další osud prvostupňového rozhodnutí, by mohlo účastníku řízení zveřejnění prvostupňového rozhodnutí výrazně uškodit, a to zejména z hlediska dobré pověsti v oblasti hospodářské soutěže z hlediska konkurenceschopnosti tolik nezbytné.*“

15. Ani tato „specifika“ deliktního řízení podle zákona na ochranu hospodářské soutěže však naprosto neposkytují důvody pro odchýlení se od závěrů vyjádřených správními soudy k zákonu o veřejných zakázkách. Žalovaný, stejně jako dříve v případě zákona o veřejných zakázkách, z povinnosti zveřejňovat svá rozhodnutí [§ 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže] dovozuje, že toto ustanovení obsahuje zvláštní podmínky pro poskytování rozhodnutí Úřadu a v tomto smyslu doplňuje zákon o svobodném přístupu k informacím a není proto možné aplikovat závěry správních soudů k poskytování nepravomocných informací v oblasti veřejných zakázek. Citované ustanovení ovšem žádné dodatečné podmínky pro poskytování rozhodnutí Úřadu neobsahuje a skutečnosti tvrzené žalovaným jsou pouze a jediné jeho výkladem citovaného ustanovení, který nemá oporu v pozitivním právu.
16. Ani v nyní projednávané věci totiž nelze pominout, že „*právo na informace se řadí mezi politická práva jednotlivců. Jeho smyslem je kontrola činnosti veřejné správy. Zákonost při výkonu veřejné správy právní řád garantuje systémem záruk, právních prostředků určených k zabezpečení dodržování právních norem. Cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008-60). Dohledová činnost Úřadu i v oblasti hospodářské soutěže je bezpochyby výkonem veřejné správy a ochrana práva na informace má prioritně umožnit kontrolu činnosti veřejné správy. Úřad tak v případě odmítnutí žádosti o informace musí zcela jasně a konkrétně uvést, proč by měl chránit spíše práva soukromých subjektů – účastníků řízení, než respektovat právo veřejnosti vyplývající z Listiny základních práv a svobod.
17. Žalovaný se ani v obecné rovině nijak nevypořádal se závěry Ústavního soudu uvedené v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (publ. pod č. 123/2010 Sb., [N 68/56 SbNU 761]; <http://nalus.usoud.cz>), na který odkazoval zdejší soud. Stejně jako v případě soudního rozhodnutí, je i v případě rozhodnutí Úřadu požadovaná informace výsledkem rozhodovací pravomoci, tedy výsledkem realizace veřejné moci.
18. Ústavní soud nijak neomezil poskytování informací soudy tak, že by vyloučil soukromoprávní spory. Naopak v citovaném nálezu jasně konstatoval, že „*Lze též uvést, že co do smyslu a účelu základního práva na informace není (v zásadě) podstatné, zda se nepravomocný rozsudek týká soukromoprávního sporu (např. mezi státem jako vlastníkem a třetí osobou aj.) nebo věci veřejnoprávní.*“ Ani Ústavní soud se zjevně neobával defamace účastníků sporů, jakkoliv informace ze soukromoprávních sporů mohou jistě potenciálně narušit dobrou pověst účastníků řízení. I v nyní projednávaném případě proto nutně platí závěr Ústavního soudu, že smyslem a účelem práva na informace je „*veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci; ta je z logiky věci realizována – a tím i způsobilá podléhat legitimní kontrole – nejen v rozhodování*

o veřejnoprávních věcech, ale i v rozhodování ve sporech soukromoprávních“ (vše viz nálezy ve věci Pl. ÚS 2/10).

19. Soud se proto, stejně jako v případě zákona o veřejných zakázkách, přiklonil k tomu, že při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného článkem 17 Listiny, je potřeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-56 (publ. pod č. 1272/2007 Sb. NSS), nebo ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38 (publ. pod č. 74/2004 Sb. NSS)] a dospěl proto k závěru, že stejně jako nelze vyložit ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách rozumně tak, že by znemožňovalo poskytování nepravomocných rozhodnutí žalovaného na žádost, tak totéž platí i pro ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže v obecné rovině.
20. Jakkoliv žalovaný tvrdí v bodu 16. napadeného rozhodnutí, že k posouzení věci je nutné provést test proporcionality a sám ho definuje pomocí kritérií vhodnosti, nutnosti a přiměřenosti (též poměřování), jeho rozhodnutí žádný test proporcionality neobsahuje. Žalovaný pouze konstatuje ústavní práva, která se dostávají do střetu, a aniž by se blíže zabýval možnostmi, které mu poskytuje zákon o svobodném přístupu k informacím pro ochranu práv dotčených subjektů, upřednostňuje ochranu práva na podnikání oproti právu na informace. Zjevně tedy neodpovídá na všechny otázky testu proporcionality a na místo toho prostě zvolil to právo, které bude chránit, a to podle názoru soudu bez bližší logické argumentace. To vše v situaci, kdy již ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách zdejší soud uvedl, *„že závěr soudu v žádném případě neznamená, že by měl žalovaný automaticky zveřejňovat všechna nepravomocná rozhodnutí tak, jak mu to ukládá § 123 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k rozhodnutím již pravomocným. Žalovaný pouze dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup každé rozhodnutí poskytnuté na žádost.“*
21. Soud považuje za vhodné k tomu opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 66/2015: *„Jak totiž správně krajský soud uvádí s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o veřejných zakázkách, smyslem uvedeného ustanovení bylo posílit informovanost veřejnosti o činnosti stěžovatele, a to v současnosti zdaleka nejúčinnější formou, tedy prostřednictvím internetu. Dovožovat z něho, že by poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo protizákonné, nelze. Ustanovení § 123 je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím nadstandard, aniž by vylučovalo aplikaci tohoto zákona na jiná než pravomocná rozhodnutí.“*
22. Ani důvodová zpráva k zákonu o ochraně hospodářské soutěže nevypovídá o účelu ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nic, co by navozovalo dojem, že by citované ustanovení mělo být vykládáno odlišně od zákona o veřejných zakázkách. Uvádí totiž, že *„pod písmeny a) a b) jsou pak vyjmenovány obecné pravomoci Úřadu, které nevyplývají z předchozích ustanovení, tj. nejsou výslovně uvedeny v hlavě II pro oblast dohod, v hlavě III pro oblast zneužití dominantního postavení, ani v hlavě IV pro oblast spojování soutěžitelů. Jedná se o pravomoci dozorové a informační, prostřednictvím kterých je Úřadem zajišťována efektivní ochrana hospodářské soutěže prostřednictvím soustavného výkonu dozoru nad dodržováním pravidel soutěže a prostřednictvím veřejné informovanosti.“* [aplikované ustanovení obsahovalo v době přijetí zákona pouze odst. 1 písm. a) a b), které korespondovalo aktuálnímu písm. c) aplikovaného ustanovení].

23. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu o ochraně hospodářské soutěže, tak ani v případě ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona nebylo smyslem eliminovat možnost aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím, jak se snaží dovozovat žalovaný.
24. Z výše uvedených důvodů soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné. Nezákonné je v části, ve které žalovaný dovozuje obecnou výlukou v poskytování nepravomocných rozhodnutí, nepřezkoumatelné pak v důvodech individuální posouzení odmítnutí poskytnutí informace v konkrétní věci, neboť uplatněný test proporcionality se vůbec neodpovídá na otázky nutnosti omezení práva na informace v konkrétní věci.
25. K poskytnutí informace soud žalovaného nezavázal, neboť z úřední činnosti soudu ve věci sp. zn. 30Af 28/2018 je patrné, že ve věci CHAPS bylo již Úřadem pod č. j. ÚOHS-R12/2016/HS-01402/2018/310/HBt dne 16. 1. 2018 rozhodnuto o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu ze dne 22. 12. 2015, č. j. ÚOHS-S669/2013/DP-45881/2015/830/DKl, přičemž ze samotné argumentace Úřadu vyplývá dostupnost rozhodnutí o rozkladu na stránkách žalovaného. Samozřejmě bude v dalším řízení na žalovaném, aby opětovně posoudil, zda jsou nebo nejsou splněny podmínky testu proporcionality a opětovně rozhodl zda, případně v jakém rozsahu rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015, č. j. ÚOHS-S669/2013/DP-45881/2015/830/DKl, žalobci zpřístupní.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednak pro nepřezkoumatelnost ve vztahu k provedenému testu proporcionality dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a dále i pro nezákonnost dle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. ve vztahu k obecným úvahám o aplikaci ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
27. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu